

РЕШЕНИЕ

№ 91

гр. Велико Търново, 06.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ВТОРИ ГРАЖДАНСКИ И ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ХРИСТИНА ДАСКАЛОВА

Членове: ЕМАНУИЛ ЕРЕМИЕВ
ИСКРА ПЕНЧЕВА

при участието на секретаря ГАЛЯ М. РОМАНОВА
като разгледа докладваното от ИСКРА ПЕНЧЕВА Въззивно гражданско дело
№ 20214000500442 по описа за 2021 година

за да се произнесе взе предвид следното:

С Решение № 260115/ 27.07.2021 г. по гр.д. № 971/ 2020 г. на ОС – Плевен е Ф. Т. А. и Д. Д. А. са осъдени да заплатят солидарно на „Юробанк България“ АД сумата 45811.66 лв., от която 45 000 лв. представлява част от общо дължимата главница в размер на 179 563.33 лв. за периода 01.09.2017 г. до 02.12.2020 г., 288 лв. – такси за същия период и 523.66 лв. – разноси за връчване на нотариални покани, ведно със законната лихва върху главницата от датата на исковата молба – 07.12.2020 г. до окончателното изплащане.

Срещу решението е подадена въззивна жалба от Ф. Т. А. и Д. Д. А.. Считат решението за неправилно като постановено в нарушение на закона и необосновано с оглед събраните по делото доказателства. Съдът не извършил дължимата съгласно чл.7 ал.3 ГПК служебна проверка за наличието в процесния договор за кредит на неравноправни клаузи, каквито сочи, че са уговорките по чл.1 ал.1, чл.3 ал.1 и ал.5, чл.6 ал.2, чл.22 ал.1 и ал.2. Тези клаузи не съответствали на изискването за добросъвестност, били неясно формулирани и не позволявали на потребителя да прецени икономическите последици от сключване на договора в швейцарски франкове в дългосрочен план, позволявали Банката едностранно да променя условията на договора, изцяло прехвърляли върху потребителя валутния риск от повишаване курса на валутата на договора спрямо националната валута и създавали значително

несъответствие между неговите права и задължения и тези на Банката. Като неравноправни по смисъла на чл.143 ЗЗП и чл.3 от Директива № 93/13/ ЕИО и неугговорени индивидуално, а представляващи типизиран договор за кредит, тези клаузи били нищожни. Освен това Банката извършила счетоводни операции, с които просрочени от кредитополучателя лихви били трансформирани в главница, която отново е облагана с договорната лихва и по този начин се увеличил размерът на общия дълг. Молят съдът да отмени обжалваното решение и да отхвърли предявения иск като неоснователен. Претендира присъждането на направените за производството по делото разноски.

В срока по чл.263 ал.1 ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от „Юробанк България“ АД, в който е заето становище за нейната неоснователност. Излага, че оплакванията на жалбоподателите не държат сметка на обстоятелството, че с последното сключено между тях и Банката Допълнително споразумение от 15.08.2017 г. страните са договорили превалутиране на кредита от швейцарски франкове в лева и са предоговорили всички спорни клаузи, в резултат на което Банката е извършила опрощаване на част задължението в размер на сумата 66 484.17 лв. Така сключеното споразумение не почивало на неравноправни клаузи, поради което относно същото не намирала приложение нормата на чл.366 ЗЗД. Самите кредитополучатели нямали интерес да искат признаването на това споразумение за нищожно, тъй като нищожността ще засегне и извършеното опрощаване и последиците ще са по-неблагоприятни за кредитополучателите. Излага подробни съображения за неоснователостта на твърденията на жалбоподателите за неравноправност на сочените договорни клаузи. Моли жалбата да бъде оставена без уважение, като решението на първоинстанционния съд бъде потвърдено. Претендира разноски.

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259 ал.1 ГПК, от легитимирана страна, против обжалваем съдебен акт, поради което е процесуално допустима и следва да се разгледа по същество. В изпълнение на задълженията си по чл.269 от ГПК въззивният съд извърши служебна проверка относно валидността на обжалваното решение и допустимостта му в обжалваните части и намира, че съдебният акт не страда от пороци, водещи до неговата нищожност – постановен е от законен състав, в пределите на правораздавателната власт на съда, изготвен е в писмена форма, подписан е и е разбираем. Не са налице и процесуални нарушения, обуславящи неговата недопустимост.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и доказателствата по делото, в рамките на въведените с жалбата оплаквания срещу първоинстанционния акт, намира следното:

ОС – Плевен е сезиран с иск от „Юробанк България“ АД за осъждане на Ф. Т. А. и Д. Д. А. да заплатят на Банката на основание договор за потребителски кредит № HL

37067/ 26.06.2008 г. сумата 45 811.66 лв., от която 45 000 лв. представлява част от общо дължимата главница в размер на 179 563.33 лв. за периода 01.09.2017 г. до 02.12.2020 г., 288 лв. – такси за същия период и 523.66 лв. – разноси за нотариални покани, ведно със законната лихва върху главницата от датата на исковата молба – 07.12.2020 г. до окончателното изплащане. Не е спорно, че между страните е сключен соченият договор за потребителски кредит, по силата на който „Юробанк И Еф Джи България“ АД е предоставила на семейство А. кредитен лимит за потребителски нужди в размер на равностойността в CHF по курс „купува“ на Банката за CHF към деня на усвояване на кредита – сумата 120 800 лв. Кредитополучателите са се задължили да върнат ползания кредит на месечни вноски, съгласно погасителен план, с краен срок на погасяване 180 месеца /15 години/ от датата на усвояването на кредита, при договорена в чл.3 ал.1 възнаградителна лихва от БЛП на Банката за жилищни кредити в CHF – 4.5 % и надбавка 2.15 % с право на Банката съгласно чл.3 ал.5 едностранно да променя БЛП. Съгласно чл.2 ал.1 разрешеният кредит се усвоява по блокирана сметка на кредитополучателя в CHF след представено искане за усвояване на кредита и молба за превалутиране по образец. Съгласно Приложение № 1 страните са приели, че датата на усвояване на кредита е 01.08.2008 г., към която дата курс „купува“ на Банката за CHF е посочен в размер на 1.1745 и при този курс предоставеният кредитен лимит възлиза на 102 853 CHF, чиято равностойност е и сумата 120 800 лв. Това е размерът на главницата, отразена в представения по делото погасителен план към договора. Съгласно чл.2 ал.3 усвоеният кредит се превалутира служебно от Банката в BGN в деня на усвояването, а на основание чл.6 ал.2 е договорено погасяването на кредита да се извършва във валутата на кредита – CHF, като в случай, че кредитополучателят не е осигурил тази валута, но има налични по негови сметки средства в лева или евро, погасяването да се реализира чрез тях след служебно им превалутиране от Банката по курс „продава“ за CHF към BGN/EUR. В чл.22 ал.1 е договорено право на кредитополучателите да поискат от Банката превалутиране на кредита в BGN/EUR, като съгласно ал.2 това става по обявения курс „купува“ на Банката за датата на превалутирането. В чл.24 ал.1 от договора кредитополучателят е декларирал, че е запознат и е съгласен с обстоятелството, че промяната в курс „купува“/ „продава“ на CHF към BGN, както и превалутирането по чл.22 може да има за последица, включително и в случаите на чл.6 ал.2, повишаване на размера на дължимите погасителни вноски, изразени в лева, като напълно поема да носи риска от такива промени и повишаване, както и е съгласен да поеме всички вреди, произтичащи от промяната на валутните курсове и новите лихви, приложими по превалутирания кредит. Съгласно чл.4 от договора кредитополучателят дължи на Банката годишна такса за управление, платима ежемесечно на падежа на съответната погасителна вноска, в размер на 0.05% върху размера на непогасената главница към същата дата. Съгласно чл.11 т.2 той дължи и всички такси и комисионни, предвидени в Тарифата за

условията, лихвите, таксите и комисионните, които Банката прилага по операциите си. В чл.19 от договора е предвидено правото на Банката при непогасяване на която и да е вноска по кредита или което и да е задължение по договора да направи кредита изцяло или частично предсрочно изискуем, а съгласно ал.2, при неиздължаване на три последователни месечни вноски целият остатък по кредита се превръща в предсрочно и изцяло изискуем, считано от датата на падежа на последната вноска, без да е необходимо волеизявление на страните. Между страните са сключени последващи седем допълнителни споразумения, с които са предоговаряни условията по кредита, като кредитополучателите са се задължавали да внесат еднократно конкретни суми, договорян е период на облекчено погасяване на кредита при фиксирана годишна лихва, както и служебно преоформяне на дълга чрез натрупване към редовната главница на остатъка от просрочена главница, просрочена лихва и просрочени такси, променян е и размерът на възнаградителната лихва след периода на облекчено погасяване и крайният срок за погасяване на кредита. С последното допълнително споразумение от 15.08.2017 г. страните са приели, че общото задължение по кредита възлиза на 143 384.32 CHF, договорили са превалутиране на кредита от CHF в BGN по курс „продава“ на Банката към датата на споразумението 1.716 BGN за 1 CHF или 179 563.33 лв. и краен срок за погасяване 01.08.2039 г. В чл.8 от споразумението Банката е поела задължение да извърши погасително плащане за своя сметка на сума в размер на 66 484.17 лв. След сключването на споразумението не са извършвани никакви погашения по договора. През 2017 г. Банката е подновила учредената в нейна полза договорна ипотека, за което е направила разноски в размер на 523.66 лв. – претендираната с иска сума за разноски. На 12.10.2020 г. чрез връчване на нотариални покани по реда на чл.45 ГПК Банката е уведомила кредитополучателите за упражненото от нея право да обяви вземанията по кредита за предсрочно изискуеми.

Пред първоинстанционния съд е приета съдебно-счетоводна експертиза, вещото лице по която – Т. И. – дава заключение, съобразявайки размера на дълга /главница, възнаградителна и мораторна лихва, такси и застраховки/ към датата на последното допълнително споразумение и погасителния план към него. Вещото лице е установило, че във връзка с предоговаряне на кредита, на основание сключените допълнителни споразумения е извършено капитализиране към главницата на просрочени лихви в общ размер на 10 645.71 CHF, като така формираният размер впоследствие е олихвяван с договорения лихвен процент. Във въззивната инстанция е приета допълнителна съдебно-счетоводна експертиза, като на вещото лице е възложено да извърши изчисления в два варианта: първият – да преизчисли размера на дълга към 15.08.2018 г. при съобразяване на погашенията на кредитополучателите с първоначалния погасителен план при превалутиране на извършените от тях в BGN/EUR погашения по курса за CHF към датата на усвояване на кредита – 01.08.2008 г. и вторият – да преизчисли размера на дълга при съобразяване на допълнителните споразумения без

капитализираните просрочени лихви, отчитане на периодите на облекчено погасяване и при първоначално договорената възнаградителна лихва. Вещото лице е посочило, че извършените от кредитополучателите погашения по кредита са в общ размер на сумата 39 553.91 CHF, като в табличен вид е отразило колко от тази сума е отнесено за погасяване на главница, колко за лихва и колко за такси и се установява, че е погасена главница в размер на 15 768.95 CHF. Общият размер на задължението на кредитополучателите за главница възлиза на 87 084.05 CHF (102 853 CHF /общо дължима главница/ - 15 768.95 CHF /погасена главница/), като с оглед изчисленията на вещото лице за остатъка на непогасената, падежирала към 15.08.2017 г. главница, при първия вариант сумата 87 084.05 CHF включва 33 926.23 CHF непогасена просрочена главница, а във втория – 15 034.30 CHF непогасена просрочена главница. Останалото е непогасена редовна главница, чиято изискуемост е настъпила при обявяването на кредита за предсрочно изискуем.

При така изяснената фактическа обстановка, се налагат следните правни изводи: Предявен е иск с правно основание чл.79 ал.1 ЗЗД вр. чл.430 ТЗ. Предмет на иска е договор за кредит, сключен с потребители по смисъла на § 13 т.1 от ДР на ЗЗП, при което съдът, на основание чл.7 ал.3 ГПК, е длъжен служебно да следи за наличието на неравноправни клаузи в него. Основателно е оплакването на жалбоподателите, че първоинстанционния съд не е извършил проверка в тази насока, а такава е необходима за установяване размера на задължението им.

Разпоредбата на чл.147 ал.1 ЗЗП изисква клаузите на договорите, предлагани на потребителите, да бъдат съставени по ясен и недвусмислен начин, като съгласно ал.2 при съмнение относно смисъла на определено условие то се тълкува по благоприятен за потребителя начин. Между страните е сключен договор за потребителски кредит във валута CHF, но е уговорено кредитът да бъде предоставен не в CHF, а в определен размер на националната валута, който е изчислен като равностойност на CHF по курс „купува“ на Банката за CHF към деня на усвояване на кредита. Курсът е посочен в Приложение № 1 – неразделна част от договора, подписана от страните – в размер на 1.1745 BGN за 1 CHF и съответно е посочен отпуснатият и усвоен кредитен лимит в CHF – 102 853 CHF. Тази уговорка относно престацията по договора не противоречи на специални разпоредби на ЗКИ, нито на разпоредбата на чл.430 ал.1 ТЗ. Фактическото предоставяне на кредита в BGN вместо в чуждестранната валута на договора не е резултат от едностранно решение и действие на Банката, а е израз на уредената в чл.9 ЗЗД свобода на договаряне. Кредитополучателите още при сключване на договора – в чл.1 ал.1 – са заявили съгласието си да получат кредита в BGN, а не в CHF и това обезсмисля последващо депозиране на молба за превалутиране по образец, каквото е изискването на чл.2 ал.2. Уговорките между страните относно механизма за изчисление на предоставената в заем сума са ясно формулирани, по начин, разбираем за средния, относително осведомен и в разумни граници наблюдателен и

съобразителен потребител, който би могъл да прецени икономическите последици за себе си по отношение на общата заета сума и обменния й курс. Следователно, налага се изводът, че клаузите на чл.1 ал.1 и ал.2 и чл.2 ал.1 и ал.3 относно валутата на кредита, неговия размер и начинът на усвояване на кредита, които касаят основния предмет на договора, не са включени в договора във вреда на кредитополучателите, не водят до неравновесие между правата и задълженията на последните и на Банката, а отговарят на изискването за добросъвестност, при което не са неравноправни по смисъла на чл.143 ал.1 и ал.2 ЗЗП. В изложения от съда смисъл е установената практика на ВКС, обективирана например в Решение № 136/ 20.01.2021 г. по т.д. № 1467/ 2019 г., Решение № 168/ 29.01.2021 г. по т.д. № 2184/ 2019 г., Решение № 170/ 16.03.2021 г. по т.д. № 1901/ 2019 г. – всички на II т.о. на ВКС, Решение № 83/ 12.05.2022 г. по гр.д. № 2859/ 2021 г. на III г.о. на ВКС. Не е неравноправна и клаузата на чл.3 ал.1 от договора, в която в съответствие с чл.430 ал.1 ТЗ е уговорено възнаграждение на Банката за предоставения от нея паричен ресурс, защото ясно е посочено, че възнаградителната лихва се състои от два компонента – БЛП и фиксирана надбавка, чиито размери към датата на сключване на договора са отразени в него. Неравноправни обаче, съответно нищожни съгласно чл.146 ал.1 ЗЗП като противоречащи на забраната за едностранно изменение на цената на финансовата услуга и неиндивидуално договорени /като част от стандартни, типови условия на Банката/, се явяват клаузите на чл.3 ал.5 и чл.6 ал.3, които предвиждат, че при промяна на БЛП, новият става незабавно задължителен за страните от датата на промяната му и автоматично се променя размерът на погасителните вноски.

Неравноправни са и клаузите на чл.6 ал.2 и чл.22 ал.2 от договора – първата в частта, която предвижда при липса на осигурени средства в CHF на падежа на погасителната вноска служебно превалутиране на средствата по други сметките на кредитополучателите от BGN/ EUR в CHF по курс „продава“ на Банката за CHF към деня на превалутирането, а втората предвижда възможност по искане на кредитополучателите кредитът да бъде превалутиран в BGN/ EUR по курс „купува“ на Банката за CHF към датата на превалутирането. Тези норми възлагат на кредитополучателите риска и всички вреди от промяната на обявления от Банката курс „купува“ и/или „продава“ на CHF към BGN/EUR. Промяната в курса в посока повишаването му обуславя допълнителни разходи за кредитополучателите в резултат на валутните разлики, тъй като те дължат погасяване на кредита в чуждестранна валута, в която не получават доходите си и съответно се налага да я закупват. Чл.58 ал.1 т.1 и ал.2 ЗКИ изисква всички разходи по кредита да са посочени от Банката изрично и изчерпателно и да са предварително оповестени, като отделно, както бе посочено, съгласно чл.147 ал.1 ЗЗП клаузите трябва да бъдат съставени по ясен и недвусмислен начин. В случая тези изисквания не са спазени. Липсват доказателства преди сключване на договора за кредит в чуждестранна валута Банката да е разяснила

на кредитополучателите икономическите аспекти и рискове от превалутирането на кредита, като им е предоставила достатъчна информация относно възможните промени в краткосрочен и дългосрочен план в обменните курсове на CHF, спрямо който националната валута няма фиксиран курс. Тази информация би им позволила да проследят в перспектива – за целия срок на договора – развитието на задълженията си и да преценят потенциално значимите икономически последици от клаузата за валутния риск върху финансовите им задължения при евентуално обезценяване на валутата, в която получават доходите си, спрямо чуждестранната валута, в която е отпуснат и следва да бъде погасяван кредитът; да е разяснила по какъв начин е възможно минимизирането на валутния риск и освобождаването от тежестта му при неочакван обрат на пазара. Само разполагайки с такава информация потребителят би могъл извърши разумна преценка дали да сключи договор при по-нисък лихвен процент с поет валутен риск или да получи кредит при по-висока лихва, но без поемане на валутен риск. Посоченото в декларативната по своя характер клауза на чл.24 ал.1 от договора, че кредитополучателите са наясно с възможна промяна на обявления от Банката курс купува и/или продава на CHF и разбират, че това ще рефлектира в повишаване на размера на дължимите погасителни вноски, изразени в BGN/EUR, не аргументира извод, че те са достатъчно информирани по смисъла на тълкуването от СЕС на Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 05.04.1993 г. относно неравноправните клаузи в потребителските договори. Непредоставянето от страна на Банката на необходимата информация, която да обоснове решението на кредитополучателите за получаване на кредит при конкретните условия, води до нарушаване на принципа на добросъвестност от икономически по-силната страна, притежаваща необходимите знания и експертиза относно финансовия пазар, като впоследствие в хода на изпълнение на договора, клаузите на чл.6 ал.2 и чл.22 ал.2, които не са индивидуално договорени и имат за последица цялостно прехвърляне на валутния риск, са довели до значително неравновесие между правата и задълженията на страните. Това неравновесие е особено отчетливо с оглед обстоятелството, че реален паричен поток във валутата на договора не се е осъществил и самата Банка не търпи вреди от промяната на валутните курсове. Предвид изложеното и на основание чл.143 ал.1 и чл.146 ал.1 ЗЗП клаузите на чл.6 ал.2 /в частта за приложимия при служебното превалутиране валутен курс/ и чл.22 ал.2, са нищожни като неравноправни. Този извод е в съответствие с формираната постоянна практика на ВКС /Решение № 295/ 22.02.2019 г. по т.д. № 3539/2015 г., II т.о., Решение № 294/ 27.03.2019 г. по т.д. № 1599/2017 г., II т.о., Решение № 384/ 29.03.2019 г. по т.д. № 2520/2016 г., II т.о., Решение № 66/ 29.07.2019 г. по т.д. № 1504/2018 г., II т.о., която е съобразена с постановените решение по дело С-186/16 на СЕС и определение по дело С-119/17, във връзка с тълкуване на разпоредбите на чл.3 – чл.5 от Директива 93/13/ЕИО, транспонирани в чл.143, чл.145 и чл.147 ЗЗП.

Договорът за кредит може да се прилага и да се изпълнява и без обявените за нищожни клаузи, които не засягат съществените елементи на правоотношението, основано на договор за банков кредит – задължението на Банката да отпусне договорената парична сума при уговорените условия и срок и задължението на кредитополучателите да я ползват и върнат съобразно уговореното ведно с договореното възнаграждение. Съдът намира, че по отношение размера на дълга, дължимата възнаградителна лихва и начина на погасяването им, страните са обвързани само от основния договор и първоначално подписания погасителен план, но не и от сключените между тях допълнителни споразумения в частите, преуреждащи тези съществени елементи на договора за кредит. Поначало липсват доказателства представените допълнителни споразумения с изключение на последното от 15.08.2017 г. да са влезли в сила и породили действие, защото всички те са сключени под условие – кредитополучателите са се задължили да внесат еднократно парична сума и едва след изпълнението на това задължение възникват останалите договорени права в това число ползването на период на облекчено погасяване. По делото не са ангажирани доказателства това условие да се е сбъднало. Освен това допълнителните споразумения в частта за промяна размера на възнаградителната лихва са основани на неравноправните клаузи на чл.3 ал.5 и чл.6 ал.3 от договора и съвпадащите волеизявления на страните относно размера на дължимото, изчислено в съответствие с тези клаузи, не са годни да санират нищожността, защото съгласно чл.366 ЗЗД спогодбата върху непозволен договор е нищожна /Решение № 65/ 06.07.2018 г. по т.д. № 1556/2017 г., I т.о., Решение № 87/ 06.11.2019 г. по т.д. № 848/2017 г., I т.о./ Нищожни на основание чл.26 ал.1 пр.1 ЗЗД като противоречащи на закона са и клаузите от допълнителните споразумения, предвиждащи добавяне към главницата на просрочените задължения за лихва и начисляване върху така формираната главница на възнаградителна лихва. Съдебната практика е възприела разбирането, че тази уговорка предвижда анатоцизъм по смисъла на чл.10 ал.3 ЗЗД, който е допустим само при изрична уговорка между търговци, каквото качество кредитополучателите нямат. Изложеното не се отнася за включването на задълженията за такси и застраховки към главницата, тъй като по отношение на тях забрана в закона не съществува.

Последното допълнително споразумение от 15.08.2017 г. не е сключено под условие и съдът счита, че договореността за превалутиране на кредита в BGN обвързва страните, но не клаузите, уреждащи курса на превалутиране на CHF към BGN/ EUR и размера на изчислената по този курс дължима главница. относно курса за датата на превалутиране, която клауза е основана на приетата за нищожна като неравноправна клауза на чл.22 ал.2 от договора. Тези клаузи са недействителни, защото, както бе посочено по-горе, по естеството си представляват спогодба върху непозволен договор, произтичащ от прилагането на неравноправни клаузи.

При така изложеното относно действителността на договорното

правоотношение между страните, съдът в настоящия му състав кредитира заключението на вещото лице по приетата допълнителна съдебно-икономическа експертиза, което съобразявайки размера на главницата и възнаградителната лихва по основния договор и погасителния план към него, е изчислило, че при действалия курс „купува“ за CHF към BGN/ EUR кредитополучателите са погасили главница в размер на 15 768.95 CHF и дължат остатъчна главница в размер на 87 084.05 CHF. Приетата от ОС експертизата не може да послужи за формиране на изводите на съда относно размера на дълга, защото вещото лице изобщо не е посочило какви погашения са извършвани по договора от възникване на облигационната връзка, какво е погасено с тях, а е възприело дълга такъв, какъвто е посочен в последното допълнително споразумение и погасителния план към него. Размерът на дължимата главница следва да се определи по курса на CHF към BGN към датата на усвояването на кредита 01.08.2008 г. – 1.1745 BGN за 1 CHF, т.е. тя възлиза на 102 280.21 лв. Следва да се отбележи, че дори и страните да не бяха договорили превалутиране на кредита, с оглед нищожността на клаузите за превалутиране по актуален към датата на превалутиране курс като израз на възложения изцяло на потребителите валутен риск, кредитополучателите също биха дължали левовата равностойност на CHF по определения към датата на усвояване на кредита курс. Банката е заявила претенцията си спрямо жалбоподателите като частичен иск за 45 000 лв. и предвид установения размер на вземането ѝ, искът ѝ е основателен. Доказано е и вземането ѝ за такси по договора и разноси във връзка с нотариални производства по повод договорното правоотношение. Като е достигнал до същия правен извод, ОС – Плевен е постановил правилно решение, което следва да бъде потвърдено.

По разноските: При този изход на спора на ответника по жалба „Юробанк България“ АД следва да се присъдят направените от него разноси за заплатен депозит за възнаграждение на вещото лице по приетата съдебно-счетоводна експертиза – сумата 750 лв.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 260115/ 27.07.2021 г. по гр.д. № 971/ 2020 г. на ОС – Плевен.

ОСЪЖДА Ф. Т. А. с ЕГН ***** и Д. Д. А. с ЕГН ***** – и двамата от гр. Плевен, ***** да заплатят на „Юробанк България“ АД, ЕИК 000694749, сумата **750 /седемстотин и петдесет/ лв.**, представляваща направените за въззивното производство разноси.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок, считано от

връчване на препис от него на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____